

{ אז נדברו }

פרשת ויקהל פקודי תשפ"ג | לסדר: " ויהי נועם ד' אלקיננו עלינו " | גליון מספר: 597

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

מהו הספר שהייתי הכי ממליץ להתכונן איתו לפסח??

ברגע הראשון זה ישמע לך מוזר אבל הפעם אני רוצה לדבר לא פחות ולא יותר על ההכנה הפנימית לקראת ליל הסדר... כן... אני יודע שזה נראה לך עוד המון זמן... הבעיה היא שכששיל הסדר באמת מתקרב... כבר לאף אחד אין ראש ואין דקה אחת פנויה להתכונן לזה... (אל תאמין לי... תנסה להיזכר משנים עברו...) וכנראה שבדיוק בגלל זה חז"ל ראו לנכון לציין את פרשת החודש עוד לפני ראש ר"ח ניסן כדי שנתכונן כבר עכשיו לפני ימי הלחץ...

ובינינו... לא נעים לומר... אבל אם תשים לב... כל מי שבאמת חשוב לו משהו הוא יודע להיות מתכונן מראש... תפתח את הידיעון המקומי של השבוע ותראה איך שהמכירות השכונתיות מתכוננות... החנויות בגדים וההגעלות כלים. הם יודעים להגיד כבר עכשיו מראש מה התכניות שלהם... (המאפיות אפילו יודעות להגיד כבר היום באיזה שעה הם פותחים במוצאי שביעי של פסח) רק מי נשאר רחפן ומזניח להיזכר רגע האחרון?? ההכנה הפנימית שלנו לימים הקדושים האלו...

היו לא תהיה!!! אתה מבין לבד שזה לא מתאים ולא ראוי... לכן אין בריה!!! אנחנו גם מוכרחים להיות יותר רציניים ומתכוננים... ולהבין את מה שכל בעלי החנויות יודעים להגיד: **הרשימה נסגרת!! לא להיזכר מאוחר!!** אז כן.. העבודה הפנימית שלנו גם יום אחד נסגרת... וכעת זה הזמן להתחיל להתכונן ולא אחר כך כי אחר כך זה לא קורה... **אחריותי!!!**

ובכן: אחת מהמשפטים המוכרים והמצויים ביותר בערב פסח זה... "אני מחפש ספר טוב שמדבר על העבוידה של פסח..." אני מחפש איזה ספר שיעשה לי סדר בראש... כדי להבין את העניין של ליל הסדר... של מצה וארבע כוסות וכו' וכו'... **אז צר לי לאסוב!!!** ואני רוצה כעת להגיד לך מסקנה שהגעתי אליה... ואל תזלזל... ארך לי המון זמן להגיע למסקנה הזו... המסקנה היא: **שאין שום ספר!!!** לא היה וגם לא יהיה!!! אין ספר שמדבר על העבוידה של פסח... אתה יודע למה?? **כי העבודה היא בראש!! מתחילה בראש ונגמרת בראש!!!**

אין חומר קריאה על העבוידה של פסח... כי זה כמעט לא שייך לחומר קריאה... זה משהו שבעיקר צריך להתבשל בראש... בלב... בהפנמה... **אתן לך דוגמא:** זה כמו שמישהו יבא הבייתה שבועיים לפני פסח ויגיד לאשתו... אוי אוי... צריך לנקות לפסח... אני מחפש ספר שמדבר על הנקינות לפסח... **מה אשתו תענה לו???** היא תחבט בו במגב... ותגיש לו גיגית וסמרטוט ותגיד לו: הנה הבית... הנה הסקנדל... הרי שלך לפניך... תתחיל לנקות... מה הקשר ספר?? מה אתה בורח לי לספרים שמדברים על נקינות?? נקינות זה משהו שהנה הוא... קום ותנקה... **אותו דבר כאן:** יש אמנם מאות ספרים נפלאים שמדברים על פסח... ואם נדבר על הגדות של פסח... יש בלע"ר רבבות הגדות של פסח שכתוב שם חידושים ומהלכים וגם וורטים נפלאים... אבל זה טוב בתור דברי תורה או בתור וורטים לליל הסדר... (למי שעדיין חושב ששיל הסדר זה זמן לוורטים כמובן שמי שיש לו השגה בפנימיות התורה אז יש בודאי הרבה מה ללמוד)

אבל!!! אם אתה רוצה באמת להתכונן לעבודה הפנימית של ליל הסדר... זה לא שייך לספרים!!! אז מה זה כן?? אני אגיד לך ב-שורה אחת בודדת מה העבודה של פסח: הנה השורה: **אמונה!!! אמונה!!! אין עוד מלבדו! אני עבד ה'!! הללו עבדי ה'!!!**

אתה רוצה עוד שורה אחת...?? בשביל להרגיש טוב?? בשביל להרגיש יותר "בשרי"?? **ה' אוהב אותי ורוצה אותי!! והתעלל במי שהעז להציק לי!! ואיכפת לו ממני!!** זהו!! בזה מתחיל ונגמר כל הספר וכל הספרים שמדברים על העבודה של ימי הפסח... מכאן ואילך קדימה... תפשיל שרוולים ותתחיל להכניס את זה לראש...

מה הכוונה להכניס לראש? אין בדיוק מכניסים לראש? קח את השתי שורות הבודדות האלו (אתה יכול לנסח אותם אחרת... בצורה שיותר מתאימה לך) ודבר ראשון תשנן אותם עשר פעמים ותחשוב על מה שאתה אומר... תשנן את זה דבר ראשון באופן תיאורתי!!! ברוך?? עשית את זה?? הכנסת את המידע היבש הזה לראש?? כעת תשמור אותו בראש ותשמור אותו לעת מצא!!! כעת קדימה... נכנסים לבין הזמנים... ואז מתחילה הסהרוריות... מגיעים הימים המטורפים האלו שלפני פסח... וצריך להתחיל לעבוד... וממזה לא בא לך... אבל רגע... הללו עבדי ה'!!! אני עבד ה'!! אני עושה מה שה' רוצה... קדימה... מפשילים שרוולים... ואז האמא/האשה מבקשת ממני לעשות את התריסים... ואוי... מממזה לא בא לי... אני רוצה עכשיו ללמוד... בסידור?? **אבל לא!!! הללו עבדי ה'!!!** ואני מתחיל לקרץ וכל ארבע תריסים אני שוב משנן הללו עבדי ה'... אני עושה מה שה' רוצה... ואז לאט לאט!!! אתה מתחיל להיכנס לזה... (תלוי כמה תריסים יש לך בבית) ואז אתה מתחיל להתלהב!!! כן... אני עבד ה'!! פתאום אני מתחיל להפנים את מה שעד עכשיו דקלמתי... ואז בשעה טובה סיימתי את התריסים... ואז אל תשאל... למחרת בבוקר וה' ניהג רוח קדים בארץ כל הלילה ההוא וכל היום... וכפי שמצוי בעונת המעבר- הבוקר היה ורוח הקדים נשא את השרב והאובך וכל התריסים התמלאו אבק... וגם האף שלי התמלא הפצ'קים... ונהיה חם ומעיק... וכידוע ביום שרבי המצב רוח הוא בהתאם (וסימן החומץ יפה לשרב) נו... ועכשיו אני עצבני וכל העבודה הלכה לי... אבל רגע... אמונה!! אמונה! הכל בגזירת עליון!!

המשך בעמוד 3-4 בגיליון זה...

ניתן לקבל את הגיליון בפקס באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

נודה להשתתפותכם בהוצאות הגדולות!!

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת

להחזר מס (ס' 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

פתק להורים לקראת בין הזמנים... חתימת הורים בבקשה...

יש לי בקשה ספציפית... נא להפנות את המאמר הזה להורים יקרים... כן... מה ששמעת... נא לקחת את הדף הזה ולהראות את זה להורים... ותגיד להם: **שאני ביקשתיו!** זה לא קשור אליך... אתה בסה"כ מביא להם כי אני ביקשת... תן להם רקע... תגיד להם שיש איזה אדון או נדברו שיש לו מידי פעם כאבי בטן והוא שלח לכם "דף קשר" טוב???

ובכן: הורים יקרים: אני מדבר כעת בשם עשרות ומאות אנשי מקצוע ומשגיחים קטנים או מורות בסמינרים וכל שאר היהודים הטובים שמשמשים כאוזן קשבת לצעירי וצעירות דורנו... ואחד הנושאים המוכרים ביותר בשנים האחרונות זה התופעה של הורים נפלאים!!! כן... ההורים הטובים... מהחומר הטוב... אלו שיודעים לחנך... אלו שיודעים לתת אימון בילדים שלהם... אלו שכיף לעבוד איתם... אלו שהילדים שלהם יצאו פרחים... ודווקא אצלם!!! דווקא בקרב ההורים המוצלחים האלו... הרי בשנים האחרונות התפתחה תופעה בעייתית... שבאיזשהו מקום נובעת דווקא מהמקום הבריא של הורים... דווקא בגלל שהם מעניקים אימון וחוסן פנימי בילדים שלהם... ברגע שזה מגיע להתמודדות מול הרשת... **גם שם יש להם נטיה לתת אימון!!! וכאן מגיע הפיצוץ!!!** אותו צעיר מגיע בדמעות ומספר על נפילות רוחניות שקרו לו... איפה?? לא בשיבה **אלא בבית!!!** בתוך החממה הנפלאה שהוא גדל בה... (ולא מדובר בבית מודרני שיש שם אינטרנט פרוץ... אלא משהו חצי חסום... שני נסטיקים... אל תשאל אותי... ובינינו... אהיה איתך כנה... אני גם לא יודע בדיוק להגיד... מה שבטוח... הניסיונות היום ממוזן לא נמצאים דווקא אצל אלו שרושם להם על הגב בעלי עבירה...) ואז אני אומר לאותו בחור: נו... אז תגיד לאבא שלך שיש בבית פצצה מתקתקת שגורמת לך נפילות רוחניות... אבל לא... אני לא מצליח להגיד לאבא שלי את זה... כי הוא הלאה נותן בי אימון!!! גם כשאני אומר לו שיש כזה דבר הוא סומך עלי שאני לא אעשה שטויות...

ואז אני אומר לאותו בחור: נו... אז תגיד לאבא שלך שהאימון פה לא עובד... אז כן... ניסיתי להגיד לאבא שלי... אבל הוא מתווכח איתי... סוג של- נותן לי כח כזה... הוא שוב מעודד אותי: אתה יכול... (או לחילופין אבא שלי כביכול הופך את זה לעוד איזה כריזה שיש לי בפרומקויות)

בקיצור: אני לא טיפש... ואני מבין מצוין את המצוקה של אותו בחור... דווקא בגלל שההורים שלו נותנים בו כזה אימון... אז להגיד להם... אבא ואמא... צר לי... אבל פה זה לא עובד... זה משהו שכמעט אי אפשר להוציא אותו מהפה... התחושה היא איומה... הוא יכול אולי לדבר סחור סחור... לשלוח רמזים עדינים מפה ומשם... אבל להגיד מה שעובר עליו כפשוטו כמו שהוא פתוח עם אחרים... זה הוא לא יכול מול ההורים... **ופה צריך שההורים ירמזו!!! שיבינו ענייני!!!** ואם לא תבינו עניין לא יהיה מי שיגיד לכם את זה...

בקיצור: הורים יקרים: לא נעים לומר לכם את זה... אבל שתדעו: **מדברים מאחורי הגב שלכם!!!** כן... לא נעים לשמוע את זה... אבל אין ברירה... הילדים שלכם נאלצים לדבר מאחורי הגב שלכם ואני מבין אותם מצוין... כי אין להם דרך אחרת...

ואדבר... תעזרו לי... תנו לי דרך אחרת איך להעביר לכם את המסר שזה לא צחוק... פה אין המקום לאימון... זה לא קשור לאימון... קי"ל שאין אפטרופוס לעריות והמשמעות היא שגם האדם הכי בריא בפנפו והכי יציב שיש לו שליטה על עצמו... ברגע שהוא נמצא לבד לבד מול אפשרויות בלתי מוגבלות של חשיפה לעולם הלא נקי שלנו זה כאש בנעורת... **וגם הילד הנפלא שלכם לא יכול לעמוד בזה!!!** אז אנא... באתי לבקש את עזרתכם... היות ולמרבית האבסורד כל הבעיה פה מתחילה ונגמרת סביב **חוסר תקשורת!!!** אז **מה אעשה שאני לא אוהב לדבר מאחורי הגב!!!** מי שמכיר את העלון שלי... אצלי הכל ישיר!!! אז אנא הורים יקרים... תנו לי דרך איך אני מצליח להעביר לכם מסר ברור וישיר וכנה ואמיתי... שתבינו ותפנימו שזה לא צחוק!!! זה רציני!!! לכן בחור יקר... אני מבקש ממך להביא את המאמר הזה להורים שלך... **לא כי המאמר הזה נכתב עליך...** אלא כי אדון או נדברו ביקש לשלוח את הדף קשר הזה להורים... **ובכן הורים יקרים:** האימון הנפלא שנתתם בבן שלכם מורגש באישיות הבנויה שלו!!! כן... רואים פה אישיות בנויה... אני מכיר אותו אישית... הוא בחור טוב ובזכותכם... **אבל תבינו שבייחס לניסיונות של דורנו... כאן זה לא קשור לאימון!!!**

גם האדם הבנוי ביותר... ברגע שמגיע אליו פיתוי כשאף אחד לא נמצא ואף אחד לא רואה... פה לא יעזור אימון!!! וזו עובדה מוגמרת!!! והטעות הזו שורפת את הילד שלכם מבפנים... כי סו"ס מדובר בבחור כן בנוי... בבת סמינר כן מאוד מיוחדת ואצילית... וכשזה מגיע למכשיר בשעות הקטנות של הלילה בו בזמן שההורים לא קולטים לאן אפשר להגיע עם זה... הוא מוצא את עצמו במחוזות שהוא לא מאמין לעצמו... רק מה תגידו?? שאתם לא מאמינים שזה קורה לזו?? אתם צודקים!!! **גם הוא!!! גם הוא לא מאמין שזה קורה לו!!!** אבל זה קורה ואין לכם מושג איזה עוול זה בשבילו... כי זה ממש בגדד "כי נשאתני ותשליכני..." מילא הייתם הורים רעים ומשפילים שמהרגע הראשון לא הייתם נותנים אימון בילד שלכם... נו... אז הוא היה גדל חסר חוט שידרה... הוא היה דפוק מהרגע הראשון... נו... זה מה שיש... אבל כאן מדובר בפרח!!! מדובר בבחור מסולא בפז!!! איזה אישיות בנויה... ובוס!!! הוא בבת אחת מוצא את עצמו באיבוד שליטה שהוא לא רגיל לזה... זה לא מגיע לו!!! והכי הכי: **זה לא מגיע לכם!!!** אתם הורים טובים... עשיתם עבודה כ"כ טובה... בניתם את האישיות שלו מהמסד עד טפחות... לא מגיע לכם להיות אשמים בפרח הזה שמגיע כולו קמל ומתוסכל עד דדכוכה של נפש...

ואנא תנו לי דרך איך להסביר לכם שזה רציני!!! זה הורס אותנו!!! אז לא!!! אל תתחילו להיכנס לסרטים... זה לא הולך להיות מהסיפורים של הבחור שפתאום ירד מהדרך בפתאומיות... נקווה שלא... (אני לא מבטיח כלום) אבל הילד שלכם סובל... ולא נראה לי שכיף לכם עם זה... אנא מכם: קחו את הדברים שלי ברצינות ולו בתור למיחש!!! לפחות בתור כבדהו וחשדהו!!! מה אעשה... איך לי דרך איך לשכנע אתכם שאין לי פה אינטרנס... אבל ה' יודע... וה' יעזור שאכן יהיו ניכרים דברי אמת... ופשוט תאפשרו לילדים שלכם להגיד מה שיש... ובינינו... המאמר הזה בעיקר פונה אליך או אליי... קח את המאמר הזה ותבא איתו להורים שלך ותגיד להם: הנה... מישוהו פה אומר את מה שאני לא מצליח להגיד לכם... ואם אתם עדיין לא מבינים תפנו אלי... בקיצור: אז נדברו תקשורת בע"מ... כן... בדיקת חמץ מתקרבת וצריך לחפש בחורים ובסדקים... ויש הבדל אחד בין חמץ לבין אינטרנט... על חמץ כל שהוא לא עוברים בכל יראה ובל ימצא... אבל פירצה כלשהי בחסימה זה מאה אחוז שאול תחתית... אז נא לחפש בחורים ובסדקים... אני עשיתי את השירות שלי... וה' יגמור בעדנו...

אני מייחל לבין הזמנים טוב!!!!!! איך איך???

בין הזמנים מגיע... מדובר בבין הזמנים הארוך ביותר וממילא גם המשמעותי ביותר!!! ולכן מומלץ להגיע ערוך ומתוכנן לבין הזמנים... כי זו תקופה!!! מניסיון אישי... אם בין הזמנים של פסח הולך טוב בעבודת ה' זה גיוואלדי... זה חזוק נפלא... יש לזה השפעה ארוכת טווח כל זמן שבא אחריו... ואילו כשלא הצלחתי לנצל את הבין הזמנים של פסח והוא נהיה מרוח ומבוזבז... זה... זה היה בלתי נסבל לחלוטין... כי מדובר בחודש!!! אתה יודע מה זה חודש שלם להיות מזוגג? אתה יודע מה זה חודש מורדם מונשם?? לא הייתי ממליץ לאף אחד...

ובכן: איך נערכים נכון לבין הזמנים?? מה הנקודה???

אז דבר ראשון: לפני הכל!! על דא וכיצ"ב נאמר: "רבים אומרים מי יראנו טוב, נסה עלינו אור פניך ה'..." אחרי כל מה שרבים וטובים ייעצו לך... בסופו של דבר "מי יראנו טוב"? תלוי רק **באור פניך ה'!!!** ממילא צריך דבר ראשון להתפלל על זה!!! **אבל זה גם תלוי ביו!!! גם לי יש חלק בנושא!!!** וברוב הפעמים כשבין הזמנים לא מצליח יש לנו חלק נכבד בה... ובכן: מה מילת המפתח?? מה אני צריך לעשות או לא למנוע כדי שהימים הבאים עלינו לטובה יהיו חשוכים מכל חטא ומנוקים מכל עוון ומדובקים ביראתך בתורה ועבודה וגמ"ח??

התשובה במילה אחת היא:

מנהיגות!!! סמכותיות!!! אסרטיביות!!! זה הדבר!!!

מה הכוונה?? כבר כתבתי כאן לאחרונה שיש מושג שנקרא **סמכותיות!!!** אני בתור אבא לילד שלי... יש לי סמכותיות!!! שזה אומר שאם אני אמרתי לילד שלי שצריך כעת לעלות הבייתה מהגינה... יש הרי סיבה למה אני אומר לו לחזור הבייתה... אם תרצה אני יכול להסביר לך בשקט מה הסיבה שקראתי לו ולמה חשוב שהוא יחזור כעת הבייתה... **אבל זה לא נוגע אלי!!!** הוא צריך לחזור הבייתה **כי כך אבא החליט!!!**

אוי ואבוי אם אני אתחיל לשתף את הילד שלי ב"טעמא דקרא"... הילד שלי מוכרח להתרגל לעשות כן וכך כי כך אבא אמר... זה נקרא סמכות!!! היסוד הזה הוא כמובן לא רק בחינוך!!! **איפה היסוד הזה הכי קריטי?? ביני לבין עצמי!!!** ישבתי עם עצמי והגעתי למסקנה שא"כ ככה להמשיך... אני מוכרח להתחיל לקום בבוקר ולא לישון עד..... ועשיתי תקיעת כף וסיכמתי ביני לבין עצמי וזה היה מאוד מאוד ברור לי...

והנה... הגיע הבוקר... הגיע רגע המבחן... השעה שבע וחצי והשעון מצלצל... וכעת מתחילה מלחמת עולם!!! לקום או לא לקום?? אני מת מעייפות... כעת תסביר לי למה לקום... אתה יודע למה?? **כי כך אתמול החלטתי!!! נקודה!!! ואני סמכותי!!!** אני משועבד להחלטות שלי!!! אני לא מצפצף על עצמי!!! **והיה:** אם זה יהיה הקו המנחה... אתה תהיה מופתע לגלות שאתה תקום על הרגלים... אה... מה קרה עד היום? הרי גם עד היום... תמיד בלילה לפני כן לקום ועד הבוקר זה לא עבד???

העניין הוא: שעד היום כשהגיע הבוקר ורצית לשכנע את עצמך לקום... התחלת לתת לעצמך את ההרצאה של אתמול... התחלת להסביר לעצמך שאי אפשר ככה להמשיך... ואם אני לא אקום אז מה יהיה אינני... ברגע שניסית להסביר לעצמך... כאן התחיל משא ומתן... אז אתמול זה היה יותר משכנע... בבוקר זה כבר היה פחות משכנע... ובינינו... מי חשב אחרת... סו"ס לעייפות יש גם מה להגיד ב'סוגיה'... אז זהו שלא!!! זו טעות!!! אני צריך לקום מסיבה אחת ויחידה: **כי כך החלטתי!!! יש לי סמכותיות!!!** כך החלטתי ויש לי משמעת עצמית להחלטות שהתקבלו אצלי מתוך ישוב הדעת... ואני לא מצפצף על עצמי!!!

ההמשך בעמוד 6 בגיליון זה...

להיות בשקט... אני רוצה לשמוע את הקול המתוק של העולל שלי שהשניה מצאתי אותו... השניה ניקיתי אותו מהבוץ והלכלוך והטינופת של ערוות מצרים... והנה הוא (כענבים במדבר מצאתי ישראל... מצא חן במדבר עם שרידי חרב) וכשאני רפי/קוב/שלומי... כשאני מוכן להאמין בגדלות שני הזה!!! כשאני מוכן להתחיל להאמין בעצמי!! בברכה שלי!!! בהלל שלי!!! בשחרית שלי!!! בעמידה בניסיונות שלי!!! כמה אני חשוב לה'... אז מגיע נרצה... אז ה' מגיע טעון ברכות ומנשק אותי בראשי ו... וכעת לא נותר אלא לומר שיר השירים...

הנה לך שתי נקודות מרכזיות של אמונה שזו העבודה של ליל הסדר!!!

האמונה בה'!!! והאמונה בעצמי- כמה אני חשוב לה'...

וכפי שהזכר כאן מקודם בהרחבה... אין צורך לקרא על זה בספרים... זה פוגש אותנו באינספור סיטואציות בערב פסח... אם מקודם התמקדתי יותר בגדלות ראשון... בחלק של האמונה... איפה פוגשים רגעים של התמודדות באמונה בערב פסח בתוך הניקיונות... אז כעת נתמקד בכמה סיטואציות של גדלות שני... איפה אני פוגש את גדלות שני בימים שלפני פסח??? אוי אוי אוי... אני לא צריך להגיד לך כמה רגעים יש לכל צעיר ומבוגר... רגעים חלשים שאני מוצא את עצמי לבד לבד בלי טיפת מצב רוח... ובדיוק עכשיו בין הזמנים... ובלאו הכי אני כמעט ולא פותח ספר ואני מרגיש סמרטוט... ואז מגיע פיתוי חזק... ואף אחד לא יודע... ואין לי מה להפסיד... **וכאן מגיע צורך נאש בגדלות שני!!! לא!!! אני יקר!!!** אני הבן הבכור של ה'!!! אני לא יכול לעשות לאבא שבשמים את זה... כי הוא יבכה עלי... יש פה מישהו שמאוד מחפש אותי... רוצה למצא אותי... ואם אני חלילה אפול אני עלול להתרחק ממנו עוד יותר... ואין אני יכול לעשות לו יתברך את העוול הזה?? אבא שבשמים רואה אותי... רואה איך שאני מבוסס בבוץ... הוא יודע כמה קשה לי... הוא יודע שאני כעת במכת חושך... והוא רוצה שאני אקרוץ לו משם ואבטיח לו שאני רוצה לצאת מצרים גם בעיצומה של מכת חושך... ה' רוצה שאני אחזיר לו את האבידה שלו שנקראת אני... ואני אעשה את זה!!! אני אעמוד בזה כי אני רוצה לצאת ממצרים... סו"ס אני לא רוצה להישאר בזבל... ובינינו... אף אחד מאיתנו לא רוצה להישאר בזבל... רק מה?? אני לא מצליח להתגבר... אז אנא ה'... אתה הקל הגדול שעשית כ"כ הרבה מופתים... בא תוציא אותי ממצרים... כי אני רוצה לצאת... בליל הסדר צריך דבר אחד: לרצות לצאת!!! כל מי שרק רצה לצאת ממצרים יצא!! ומכאן ואילך מושיטים יד לאבא שבשמים ומתחילים לצעוד איתו צעד אחר צעד במ"ט שערים עד יום מתן תורתנו באהבה.

גדלות ראשון זה להאמין בה'!! וגדלות שני זה להאמין בעצמי!! להאמין שלה' יש משהו איתי!! כן... מאוד מוזר... תמוה... מצידי אפילו מופרך... אבל זו עובדה... ה' רוצה אותי!! יש לו משהו איתי!!!

גדלות ראשון זה מאוד קל ומובן... גם גוי מסוגל להבין שיש בורא עולם גדול ונורא... בפרט אם מסבירים לו את זה בדרך הקשה... אבל גדלות שני? להבין שיש דבר שנקרא יהודי!!! שהוא מטר שבעים וחמש בדיוק כמו הגוי... אבל לא!! יהודי זה משהו אחר... יש פה מבפנים חלק אלוהי ממעל שהוא בן של ה'... ולה' מאוד איכפת לשמוע את הבוקר טוב שלי... זה גדלות שני!!! זה דבר שמאוד קשה להבין ולהפנים אותו!!!

וזו הפיסגה של ליל הסדר!!! כשיהודי מבין את זה... אז הגענו לנרצה! כן... כמו בכל דבר יש את הרצוי ויש את המצוי... גדלות ראשון זה המצוי!! יש מצוי ראשון שהוא בורא ומנהיג את כל הברואים... אבל זה עדיין לא הרצוי... הרצוי והנרצה של ליל הסדר זה השלב ב'... שנכון... יש בורא עולם גדול... אבל יש לו משהו איתי!! סו"ס ליל הסדר זה יום שבו אני היהודי נולדתי... ולשם אנחנו חותרים!!! בני... אני היום ילדתיך...

וברגע שיהודי מזהה את הקריצה הזו... ומוכן להגיע לאבא שבשמים... ולומר לו: אבא... הנה... החזרתי לך את האבידה... הנה אני!!!!!!! מהיום אני כבר לא אזלזל בשחרית שלי... וגם לא בשמירת עיניים שלי... כי אני מבין שזה חשוב לך אבא שבשמים... **כאן הגענו לגדלות שני!!!**

זה משהו שקורה אחרי קדש ורחץ כרפס יחץ מגיד... סיפרנו כמה שה' גדול וחזק... סיפרנו כמה ה' יודע לעשות דברים ממש מפחידים... ואז קבלנו על עצמנו עול מצוות... רחצה מוציא מצה מרור כורך שולחן עורך... ואז!!!! ואז הגיע הזמן להוציא את הצפון... להוציא את האיש הפצפון הזה שקוראים לו אני... להוציא אותו מהמגירה... כן... חצי מצה שבורה ורצועה... אני מעדיף לא לספר לך איזה סמרטוט הייתי בימים האחרונים... עזוב... עדיף להמשיך להצפין את הסמרטוט הזה במגירה... בא נמשיך לדבר על ה'... על גדלות ה'... זה יותר מתאים לליל הסדר מאשר להיזכר ב... **אבל לא!!!** ה' מתעקש לבקש מהילדים שיוציאו לו את האפיקומן... שיוציאו את הצפון הזה... ואני מתבייש... ומנסה להמשיך להצטנף לי בצפון... עזוב רבש"ע... אתה יודע איזה התפרצויות היו לי ביומיים האחרונים?? ואתה יודע גם איזה מעידות רוחניות נכשלותי בשבוע האחרון?? אבל לא!!! הקב"ה דווקא דורש: מהר מהר... עוד מעט חצות... **תצא מהר מהמגירה!!! אני רוצה אותך!!** ואז אני יוצא כולי לחם עוני... מצה מרוסקת... כולי חתיכות... כן... ראית פעם איך נראה האפיקומן??? ככה בדיוק אני נראה... וה' לוקח את הצפון הזה ואומר: הנה אתה!!! בני בכורי ישראל! אתה פה הסיפור!!! כל האותות ומופתים שעשיתי... הכל בשבילך... בני בכורי ישראל... כן... ותושלכי על השדה בגועל נפש... כן... אני יודע שאתה שקוע במ"ט שערי טומאה... אבל אתה הבן שלי... ואיבדתי אותך... וכעת תחזיר לי אותך!! תסכים לשוב אלי... ותפסיק לברוח לי... תפסיק לחשוב שאתה כלום... תבין שאתה יקר לי יותר מהכל!!! ואז ברך והלל... אני הצפון ניגש לברך ברכת המזון והקב"ה מקשיב לכל מילה שיוצאת מפיו... הברכה שלי נורא חשובה לאבא שבשמים... ואז אני אומר הלל... והקב"ה משתיק את כל המלאכים... שששקט... כולם

שזו אחת ההבטחות היחידות הממוקדות בתורה... הוא הלילה הזה לה' שימורים!!! משומר לדורות לישועה כללית ופרטית... (ואני יכול להעיד באופן אישי על כמה ישועות משמעותיות בחיי שהאתחלתא שלהם שמורה בליל הסדר)

אבל בשביל זה צריך להתכונן... בשביל זה צריך להגיע עם אמונה...

אז זהו!!! שהאמונה לא מחכה לנו לא בספרים... וגם לא בהמחשות הספציפיות של עשרת המכות שמשום מה נתקענו בהם יותר מידי... אלא ב-מה שזה אומר לי כאן ועכשיו... שיש בורא עולם... אין עוד מלבדו והוא שומע אותי ואיכפת לו ממני... עכשיו שלא יובן לא נכון: כשאנחנו מספרים על יציאת מצרים אנחנו כן אמורים להיצמד לתיאורים וההמחשות הספציפיות של עשרת המכות... כן שהגיהה הזו נכונה אבל עדיין! אסור לשכוח שכל זה הוא בתור תמונת רקע למסרים העיקריים שעוברים כחוט השני בתורה לאורך המכות... "למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ..." וממילא גם הדם צפרדע כינים ערוב שאנחנו פוגשים בערב פסח... זה גם כלי אימון משמעותי שדרכו אנחנו יכולים להתכונן למסע האמונה בליל הסדר...

ואם כבר הגענו לכאן... אז להוי ידוע לך שעל פי קבלה ליל הסדר מתחלק לשני חלקים עיקריים: **גדלות ראשון! וגדלות שני!!!**

אל תבהל... אפילו שזה נשמע גבוה... זה דברים פשוטים ונחוצים...

גדלות ראשון זה מה שדיברנו עד עכשיו!! אמונה!! יש בורא עולם!! בליל הסדר אנחנו צריכים לשנן שיש בורא עולם ואין עוד מלבדו והוא כל יכול!! **זה גדלות ראשון!!** זו אמונה פשוטה שגם אלופי אדום איולי מואב וכל יושבי כנען נמוגו והבינו את זה... גם הם ראו שיש אלוהים והוא מרביץ...

אבל כאן מגיע השלב ב'!!! שאם תשים לב... אם תקרא קצת את פרשת שמות וארא בא בשלח... (שאם כבר באמת רוצים ספר טוב להתכונן לליל הסדר... חומש רש"י ורמב"ן ומדרשים אלו הספרים הכי מומלצים) לאורך כל הדרך מוזכר הנושא של **ההפליה!!! והפלה ה' בין מקנה ישראל למצרים... והפליתי את ארץ גושן לבלתי היות שם ערוב... וראיתי את הדם ופסחתי עליכם... רק בארץ גושן** אשר שם בני ישראל לא היה ברד... ומת כל בכור- ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשוננו... מה העניין והדגש בהפליה הזו??

העניין הוא: שכעת כשה' עושה עשרת המכות ועושה אותות ומופתים... יש פה שתי מטרות: מטרה אחת: וידעתם כי אני ה'!!! אמונה!!!

אבל יש עוד מטרה הרבה יותר עמוקה בכל עשרת המכות:

ה' קורץ לכל יהודי ואומר לו: בני!!! בכורי ישראל!!! יש לי משהו אישי איתך!! אתה יקר לי!! תדע לך שכאב לי שכאב לך... ולכן כעת אני מתנקם במי שהציק לך... בני היקר: תדע לך שאיבדתי אצלך משהו... יש בך משהו מאוד מאוד יקר לי שעד כה נאבד לי... האם אתה מוכן להחזיר לי את האבידה הזו?? **לאבידה הזו קוראים אתה!!!** כן... אתה רפוי... אתה קובי... יש לי משהו אישי איתך!!! **זה גדלות שני!!!**

מוטי הקדוש וברוך ה'גבבר... מוטי כבר מסודר... ומה עם ברוך הגבר???

י"ג בניסן בשוק העליון בירושלים... העסק כבר חם חם... העומס מורגש... אבל ר' חצקל כבר מחכה לשעות אחה"צ... כן... ב"ג בניסן... משעות הצהריים ואילך הנוף לאט לאט מתחיל להשתנות!!! ישנם כל מיני דמויות הוד שביום יום כמעט ולא מתהלכים כאן... אבל ב"ג בניסן הם פתאום מרשים לעצמם להתהלך בין כולם... תבין: ביום יום ירושלים מלאה צאן אדם... מסתובבים שם אנשים מכל הסוגים ומותר להם להיות תמאים... ממילא כל החברים והכהנים והפרושים כמעט ולא דורכים כאן... רק ממש לפעמים... בצידי הדרכים הם מהלכים בחשש... (בודקים את הריצפה בשבע עיניים... בודקים כל ממצא חריג כרוק וכדו')... אבל ב"ג בניסן כבר כל כלל ישראל כמעט טהורים!!! גם אם יש כאלו שהם עדיין תמאים... אבל זה כבר היום השביעי שלהם... ועד שעות הצהריים הם כבר בטח אחרי הזאה וטבילה אז זהו... זה כבר טבולי יום זה תומאה קלישתא...

ואז!!!! כמידי שנה... ביום י"ג בניסן... פתאום באופן ספונטני מופיעים כאן אלפי נזירים!!! אלפי בחורים בני עליה מגודלי ראש בגדלים שונים... (בהתאם למספרי ימי הנזירות) ומתרימים מי רוצה לזכות לשלם את התגלחת שלהם... כן... לאורך החורף מצטברים אלפי בני עליה שקיבלו על עצמם נזירות באיזשהו שלב בחורף... כל אחד והסיפור האישי שלו... כל אחד בשלב שהוא הרגיש ריפיון ואז החליט לקבל על עצמו נזירות עד... עד פסח!!! רובם מקבלים על עצמם עד פסח... ולמה? כי אז מגיעים לירושלים כל הנדיבים והגבירים שהיקצו סכומי כסף מיוחדים לשם גילוח נזיר... **כן... נזירות זו קופה בפני עצמה!!!** כמו שיש תרומות להחזקת תורה, תרומות לשמן למאור לבית כנסת... ככה יש קופה מיוחדת לסימון תגלחת נזירים... כן... זו סגולה לנחת מהילדים... יורם הכרמי שמתגורר באלכסנדריה שמאוד מתפלל שהילדים שלו יהיו צדיקים וישארו שמורים מהשכנים הגויים שלו... כשיענקי שלו התחיל ללמוד גמ', הוא התרגש ומיד הלך לתרום מעות שלמים לאיל נזיר לזכות יענקי שיגדל בתורה... (הוא קודם בדק במודעה בבית הכנסת את השער היציג שנקבע בחודש האחרון מה העלויות... לעת עתה עלות של איל נזיר נומד על 595 שקל והסל מצות של חלות ורקסן קודן 48... סה"כ: 643 שקל)... ואז אחרי שלוש שבועות היה מבחן בגמ' בחינדי ויענקי קיבל ציון תשעים ושמונה... יורם כ"כ חתן ויענקי... הוא ביקש מיענקי שיילך לבית הכנסת ויבדוק לו שוב מה השער היציג של קרבן עולה וחסמאת... יענקי חזר ואמר: עולה זכר- 483 שקל וחסמאת נקבה- 452... סה"כ: 935 שקל... אבא מיד הוציא את הסכום מהכיס ואמר ליענקי: תשלשל את זה לקופה שכתוב עליה חסמאת, ואת זה לקופה של העולה... והנה!!! יש לנו קרבן נזיר שלם... בעזה"ש בסוף החורף אנחנו נעלה לירושלים ואז אני אראה לך בחור בן עליה שקיבל על עצמו נזירות... ובזכות שאנחנו נמסן לו את דמי הגילוח כך אני אזכה שגם יענקי שלי יגדל בתורה ובראת שמים וזכו נזירה משלג צחו מחלב!!! שהילד שלי ישרא נקי וטהור ממ"ט שערי תומאה דמצרים...

וככה... רבבות אלפי ישראל... כל אחד לפי האפשרויות שלו... מפריש לעצמו בצד סכום כסף מיוחד למסן קרבות נזירים... אמנם יש עובדי ה' - דלא נפישא להו מאני" - אין להם הרבה כסף... והם אמנם גם מפרשים כסף לאיל נזיר... אבל יש להם תנאים!!! הם מגיעים לנזיר ואומרים לו: אנחנו מסכים למסן לך את האיל נזיר... אבל בתנאי שאתה תתן לנו את השלמים, ואנחנו נצא בזה ידי חובת שלמי שמחה!!! לא תהיגה... כי תהיגה היא דבר שבחובה, אבל משום שלמי שמחה אפשר) עכ"פ כעת ב"ג בניסן הנזירים לפתע מופיעים פה במספן עוצמתי ומאפשרים למי שרוצה לזכות בהם... וכזה מספן רק ב"ג בניסן יכול לקרות!!! כי שוב מדובר בנזירים... נזיר הוא אחד שסטריליות הטהרה שלו היא בסדר גודל כמו של כהן גדול... (שניהם לא נטמאים אפילו לקרובים... ממילא רק עכשיו שכולם כבר טהורים... כעת הנזירים עומדים בהמוניהם וכעת יורם מאלכסנדריה ניגש בחרדת קודש מוטי הקדוש שניכר עליו שהוא בחיזוק ממושך... כן... לפי אורך השערתו שלו זה נראה שלא מדובר פה בנזירות ל' יום... יורם שאל אותו בהסתנות: יורשה לי לשאול כמה זמן אתה כבר נזיר? מוטי ענה בביישנות: **מאה שלושים וחמש יום!!!!** יורם כמעט התעלף... 135 יום זה אומר שקבלת על עצמך נזירות כבר בתחילת חודש כסליו... כן... חיך מוטי... פשוט בב' כסליו עשיתי 'תיפח' נהייתי בן עשרים... והיות ובכורח הנסיבות התעכבתי מלהינשא... לכן קיבלתי על עצמי נזירות בתור שכפ"ץ רוחני... דמעות עמדו ליורם בעיניים... אתה רואה יענקי... כשתגדל תהיה כמו מוטי!!! כעת מוטי... אנחנו נתנים לך עכשיו שלוש כיסים... כיס אחד שכתוב עליו מעות איל נזיר!!! ומעות חסמאת, ומעות עולה... ואנא תברך את יענקי שלי שגם הוא יגדל צדיק... שנזר אלוקיו יהיה גם על ראשו!!! שיראת ה' תהיה על פניו תמיד... מוטי הניח את שתי ידיו על יענקי ובירך אותו בעומק לב... איזה זכות... זכינו לקבל ברכה מבחור שקדוש הוא לה'!!!

אבל אל תתלהב... לא כולם כאלו צדיקים כמו מוטי שלנו... יש גם את ברוך... ברוך זה סיפור מצחיק... כל העיר דיברה על הסיפור של ברוך הגבבר... הסיפור בקצרה הוא כך: כמו שהיום יש מושג מכוננית שנתקעת וצריך מנוף לחלץ אותה... ככה פעם היה עם פרות!!! בכל עיר היה את הפרה המשווגעת שהיא פתאום הייתה מחליטה לרבוץ בכניסה לאיזה בנין זהה!!! כעת תנסה להזיז אותה... אין עם מי לדבר... והפרה הזו מהלכת אימים על השכונה כי היא בלתי צפויה... היא יכולה פתאום לרבוץ בכניסה לאולם שמחות ולא מעניין אותה שעוד חמש דקות צריך להיות פה חופה... **אבל ה' הקדים רפואה למכה!!!** ובשביל זה יש לנו את ברוך הגבר וקובי הגברת... אלה מהברזלים... הם כבר שנים מתאמנים בחדר כושר... והם דווקא מאוד אוהבים כאלו אטרקציות... זו הזדמנות בשבילם להראות את השרירים שלהם... ברוך הגבר תלה פתק בבית הכנסת: הפרה רובצת לך בכניסה לבית?? ברוך הגבר לשירותך!!! אמינות ואחריות של מאה אחוזים לפינוי המטען מהשטח... ברוך מחכה בכיליון עיניים שיקראו לו... והנה... הגיע הרגע הגדול... פייביש העגלון ניגש לקובי... זה אתה ברוך הגבר? אה... עוזב... אתה לא תצליח... הפעם מדובר בפרה מאוד שמינה... אתה לא תצליח לגרור אותה... ברוך נעלב... אני כן אצליח... אתה לא תצליח... ברוך התעצבן וצעק: אתה יודע מה... בא נתערב... אם אני לא מצליח להזיז את הפרה אני נזיר!!! בסיידר??

מלא מלא אנשים התאספו... כולם צועדים יחד עם ברוך הגבר... זה לא צחוק... אם הוא לא מצליח... הוא צריך להיות נזיר... וברוך הגבר מהלך כולו מאושר כמו גבבר... הנה... הגיע יום ההתגלות!!! כעת אני אראה לכולם מי זה ברוך הגבר... והוא מתקרב לפרה ומתקרב... ואז... אל תשאל מה קרה... הפרה רק ראתה את ברוך הגבר ולפתע היא התרוממה מרובצה והופ הלכה לה... כולם שרקו בהתלהבות... תשמע ברוך... אתה ממש באבא... כולם מבסוטים חוץ... חוץ מברוך שהיה מאוכזב עד עמקי נשמתו!!! הפרה הזו... הרסה לי את כל ההצגה... מי ביקש ממנה לקום... רצינית שהיא תמשיך לרבוץ ואני בכל זאת איזו אותה בכח... אני לא מחפש להיות ברוך הבאבא... אני רוצה להיות ברוך הגבר... והפרה הטיפשה הזו יבשה את העסק ברגע האחרון... צחוק צחוק... אבל המעשה הזה עורר סערה והגיע עד לשכת הגזית... ונהיה מזה מחלוקת מרתקת בין ב"ש לב"ה... ב"ש טענו שברוך הגבר צריך להיות נזיר!!! שהרי הוא התערב ואמר אם אני לא אצליח להראות לכם איזה גבבר אני הרי אני נזיר... ותכלס הוא לא הצליח להראות שהוא גבר כי הרי היא גנבה לו את ההצגה וקמה ואילו ב"ה טענו שהוא פטור... סו"ס הוא התכוין לומר: אל תדאגו... הפרה תקום... או טבוב או לא טבוב... בינינו... איך שאני מכיר את ברוך הגבר אני יותר מבין את הסברא של ב"ש... אבל עדיין הלכה כב"ה כי סו"ס ברוך הגבר אמר אז זה בתור לקיחת אחריות... למי? למי שרוצה לשמוע שהפרה הולכת לזוז מכאן... ולא מעניין אותו לא ברוך ולא גבר... ברוך החליט בסוף להחמיר כב"ש... מי שמוכן לשלם לו תגלחת שיבא...

כמה טיפים לבן עליה לימי בין הזמנים:

תזכורת!!! בח' בניסן עושים סיום על מסכת נזיר... וואז! וואז! וואז! מתחילים מסכת סוטה... להוידוע לך שמצינו בספרים הק' (לא ידוע איזה) שבספירת העומר יש עניין ללמוד את אחת משתי המסכתות... או מסכת סוטה או מסכת שבועות... למה?? כי בשניהם יש מ"ט דפים!!! כנגד ספירת העומר... אז קדימה... הפעם זה יוצא ממש טוב... מסכת סוטה מתחילה ממש סמוך ונראה לספירת העומר... "אני מרשה" להתחיל ללמוד אותה כבר בתחילת בין הזמנים... כידוע: מסכת סוטה היא ממש מתאימה לבין הזמנים... כי היא מסכת קלה ויש בה הרבה סוגיות מתחלפות... בפרט מדף ל"ב ואילך... מושח מלחמה, עגלה ערופה, ברכת כהנים, ספק טומאה ברה"י, והרבה הרבה אגדה... ומה שהכי מעניין שיש כמה דפים מפורסמים במסכת סוטה שכל מדרשי חז"ל על יציאת מצרים נכתבים שם וזה יוצא בריוק בחול המועד פסח... אז יש לך כבר מסכת לימוד לבין הזמנים ניסן... בסוף ביה"ז... תעשה סיום.

חובה בסיסית לעזור בבית לפסח!!! שמעת?? זה ברור!!! רק מה?? מאוד קשה "להושיט יד"... מאוד קשה לבחור שהגיע הבייתה להכניס את עצמו לעבודות לפסח בו בזמן שישנה תחושה שהעסק יכול להתגלגל גם בלעדיו... זו תחושה של "מסייע אין בו ממש"... ולכן תשמע עצה: תגש לאמא שלך ותבקש ממנה שתתן לך אגף בבית!!! שתתן לך חדר מסוים, או תחום מסוים, שזה יהיה התחום שלך!!! זאת אומרת: חדר מסוים בבית שזה הטריאטורה הפרטית שלך... שבחדר הזה אם אתה לא נתקח אותו... לא יהיה שם פסח!!! ברגע שזה יהיה עבודה פרטית שלך... יהיה לך הרבה יותר קל להתחבר לעבודות... (היכול להיות גם שהיה אחראי על הוצאת הכלים של הפסח... או ההעלה והטבילה כלים... לא משנה... העיקר שתהיה ח"כ לענייני משהו מוגדר בבית) אל תחזור על הטעות שלי שהייתי עומד בפרוודור ואומר: כשתצטרפו משהו תקראו לי... מה הפלא שלא החוקתי מעמד יותר מחמש דקות...

אחד הדברים הלא קלים בבין הזמנים זה להסתדר בבית!!! סו"ס בישיבה אתה בחרת את החברי חדר שלך בקפידה... בחרת את הרב שאתה מסתדר איתו... ואילו הבית הרביעי לא התייעץ איתך... הוא הציב אותך מול עובדות!!! אלו הם ההורים שלך... זה האחים והאחיות שלך... זה הסגנון של הבית שלך... וה' רוצה אותך פה!!! זה מקומך!!! והיות ונראה לי שאתה ילד גדול... אז אני מרשה לעצמי לגלות לך סוד שעם כל הכבוד לשיטתן שעשית בישיבה... זה עול תורה!!! אבל יש משהו שהוא לא פחות חשוב... קוראים לזה עול מלכות שמים!!! עול מלכות שמים פירושו להיכנע לרצון ה' ואפילו לאהוב את זה... את עול מלכות שמים אנחנו פוגשים מול הנתונים העובדתיים שהקב"ה הציב לנו... וה' אומר לך: **אני רוצה שתלמד לאהוב את מה שאני רציני שיהיה לך!!! אני רוצה אותך דווקא עם המשפחה הזו...** עם ההורים האלו... וקדימה... לעבודה... תסכים לאהוב את זה... היי קל זה לבא ולהתכניין לא מבנים אותך בבית... אני לא מסתדר עם המשפחה שלי... אם זו הרמה שלך אני אשב איתך... ואנסה להרגיע אותך בתנחומים של הכל... אבל אם אתה כבר מבין עניין... הגיע הזמן שתקלוט: ההלכה... **עול מלכות שמים** זו החבילה שה' הביא לי וה' רוצה אותי עם זה!!! אני מחליט לאהוב את הבית שלי ואת המשפחה שלי... ואם תרצה זה יקרה... ועובדים על זה!!! אתה לא חייב לקבל את זה... אבל רק שתדע... שאם אתה עדיין לא כשיר לקבל את זה... אז אתה עדיין שייך לגיל הרך... לשיקולך!!!

אני מייחל לבין הזמנים טוב!!!! איך איך??

(המשך -) ברגע שזה יהיה הקו המנחה אתה תקום... אתה תגלה שאתה קום!! זה למעשה כל הרעיון של קבלה או נדר וכדו'... לכל קבלה קדם הרי הגיון מסוים... הייתה סיבה מסוימת למה החלטתי לקבל על עצמי את זה? כל זה עד שקבלתי על עצמי!! אבל ברגע שקבלתי על עצמי... מה השתנה כעת?? שמכאן ואילך אני מנטרל את ההיגיון... שם בצד את הסיבה ואני מעגן את זה בחוק!! בהסכמה!! בהחלטה!! מכאן ואילך אני עושה את זה כי כך החלטתי!!!! זה כל הרעיון של קבלה!!

מי שלא מבין את המונח הפשוט... הוא מעולם לא קיבל על עצמו קבלה. זה כל הרעיון של קבלת עול!! מרגע שזה נכנס לתקן של החלטה אני מקבע ומעגן את זה שמכאן ואילך אני עושה זה בלי שום קשר להיגיון שמאחורי זה!!! כך החלטתי!! ואני מחויב להחלטות שלי!!

זה נקרא מנהיגות!! סמכותיות!! בן אדם שלא מזגזג... יש לו החלטות והוא עומד מאחוריהם... ובינינו... אם התבונן... כאן טמון כל ההבדל בין בן אדם מוצלח ללא מוצלח... בין אדם שמוכיל לאדם שכתוב לו על הגב נגדר... **והמסר הזה הוא קריטי!!** מי שהחליט שמהיום אני מסייג את הגישה שלי למייל... רק שלוש פעמים ביום!!! למה?? כך וכך סיבות... הרי זה לא סוד שעוד שעתיים יהיה לך שוב פיתוי ואתה תהיה חחחח לפתוח את המקרר לראות אם הגיע מישהו... ומה יתן לך כח להתגרר?

כך החלטתי!!! וזהו!!! רק גישה כזו יכולה לעבוד ולא אחרת!! אם תתחיל כל פעם מחדש להסביר את עצמך למה לא טוב לפתוח את המייל וכו'... אני מבטיח לך שזה לא יחזיק מעמד אפילו יום אחד... כי זה בדיוק כמו שאני צועק לילד שלי בא הוייתה והוא צועק לי בחזרה למה?? נו... תאר לעצמך שאני אתחיל להסביר למה... אתה באמת חושב שהוא ישמע... אה... בטח... נכון... סבר וקבל... מי פה המטומטם??

אין כזה דבר לעמוד מול פיתוי ולהתחיל לתת הרצאות למה... הדרך היחידה זה סמכותיות!!! החלטתי שלא!! ויש לי כבוד להחלטות שלי!!!

(אגב: ואם תשאל השאלה... נו בסדר... אתמול החלטתי ככה... והיום אני מחליט אחרת... מאי חזית דדמא דאתמול סומק טפי מדימא דהשתא? התשובה היא: שכעת אני תחת פיתוי... כעת אני עייף במיטה... כעת יש פיתוי לפתוח את המייל... או לאכול שוב ממתיקים... ואילו את ההחלטה הזו קבלתי מתוך ישוב הדעת... אין בעיה... מותר שיהיה לי היום השגות על מה שהחלטתי אתמול... בשביל זה נתכנס שוב היום או שבוע הבא, עכ"פ לפי מה שהחלטתי בקביט האחרון ואז נשנה את ההחלטות)

עד כאן ההקדמה... להסביר מה זה **סמכותיות!!!** כעת נעבור לתכל'ס... **איפה הסמכותיות הזו מגיעה ליד ביטוי בבין הזמנים???**

מצאתי הגדרה קולעת מה זה בין הזמנים: בין הזמנים זה כמו **רבה ממלא מקום בכיתה מופרעת של ילדים בשעות אחה"צ**... תחשוב שאתה ממלא מקום של שלושים ילדים מטורללים... שלכל אחד יש מה לומר... והם צועקים לך באוזן... ואתה אמור איכשהו להשליט משמעת בתוך הבלביל קולות האלו... זו התחושה של מי שהגיע לא מוכן נפשית לסמכותיות העצמית הנדרשת בבין הזמנים... ס"ס בבין הזמנים אין מסגרת... אין שום מחייב... אתה בבת אחת מוצא את עצמך לבד... ואז השבעים כוחות שבאדם מתחילים לך אחד להשמיע את קולו... מילא כשיש מסגרת ושיגרה... העסק בשליטה!! כל אחד מכווח הנפש משובש איכשהו בכסא שלו ומכיר את מקומו... אבל ברגע שיצאתי לבין הזמנים ואין מחייב... אין סדר יום... אין כלום... בבת אחת כל כוחות הנפש יוצאים ממקומותיהם... וכל אחד משמיע את קולו בעירוביה... אז אין ברירה!!! אם אתה רוצה לעשות משהו עם עצמך בבין הזמנים אתה מוכרח לתפוס את העסק קצר! אתה מוכרח משטר ברזל!! אתה מוכרח לשבת לילה אחד לפני כן... ולהגדיר בצורה הכי מתכתית וקשוחה מה התכניות שלי מחר!! ולפי שענו!!! ולהיות מאוד מאוד מרובע וצמוד לתכנית שהצבת לעצמך!! (כמובן לא לגמרי ראש בקיר אם באב או אמא רוצים משהו אחר אז רבש"ע משנה לך תכניות)

וכאן יש נקודה מאוד מעניינת שעלולה להטעות ולבלבל אותנו!!!

מצד אחד בבין הזמנים אפשר ואפילו מומלץ להרפות... להקל... לשחרר עומס... ס"ס זה ההבדל בין זמן לבין הזמנים... אבל מצד שני!!! בייחס לסמכותיות ולמשמעת העצמית הנדרשת... כאן זה בדיוק הפוך!!! כאן דווקא בבין הזמנים צריך הרבה יותר קשיחות מאשר בזמן... **ולמה???**

אתן לך דוגמא: יש לי חידה: איפה יש יותר עומס לימודים? בחידה או בשישי"ק? ברור שבישיבה!!! בישיבה ולמה? הרבה יותר שעות וכו'... מצד שני: איפה יש משמעת יותר קשוחה? ברור שבחידה!!! ולמה?? היא היא!!! זה הולך ביחד!! דווקא בגלל שבישיבה מדובר בחורים יותר בוגרים... אז אפשר מצד אחד להעמיס עליהם יותר... אבל מצד שני דווקא בגלל זה הר"מ גם לא צריך לתפוס אותם כ"כ קצר... כי מה כבר יכול להיות... מה הם כבר יעשו... זה בחורים בוגרים... אבל בחידה... דווקא בגלל שיש לך עסק עם תינוק הבורח... לכן יש פחות עומס... יותר הפסקות... אבל כשנגמר ההפסקה אם הרבה לא יתפוס את המושכות חזק ואת החברה קצר... תוך חמש דקות הם יעמדו על ועל הראש...

הבנת את הקונפליקט?? דווקא כשהעסק קצת משוחרר... דווקא שם הגבולות צריכים להיות הכי חזקים וברורים!!

על אותו משקל: במשך הזמן בישיבה או בכלל... דווקא שם אפשר קצת לעגל פינות במשמעת ובסמכותיות... למה?? כי גם אם תשע זה לא תשע... אז מקסימום זה תשע וחצי... רבע לעשר... וה' ישמור... זה יכול להגיע עד עשר... אבל זהו!! יש גבול כמה אפשר לאחר באמצע הזמן... אבל כשמדובר בבין הזמנים?? אם החלטתי שבשעה תשע אני הולך לעזור בבית... אם תשע לא יהיה תשע... אני עלול למצא את עצמי גם בשעה שתיים עשרה וחצי בחלומות... ותסתכל לי בעיניים... נכון זה מה שקורה...

ולכן דווקא בבין הזמנים תשע זה תשע!! קשוח קשוח!! כי כך החלטתי!! ולא דווקא בבין הזמנים. בין הזמנים זה בסה"כ מדגם לנקודת תורפה. לכל אחד מאיתנו יש את הנקודת תורפה שלו בחיים ששם זה הבין הזמנים האינדיבידואלי שלו... אצל אחד הבין הזמנים מתבטא בקימה בבוקר (בכל השנה) ואצל אחד זה בחשיפה לקוי נייעס... אצל השלישי זה הפטופטים בשעות הלילה המאוחרות... כל אחד מאיתנו ב"בין הזמנים" שלו... פה צריך לתפוס את העסק קצר קצר!!! שבע **בבוקר** זה שבע אפס אפס!!! (או להלופין שבע **קצות** בקווי נייעס) זה שבע דקות אפס אפס!!!

אה... מאוד מאוד קשה לך...?? אין בעיה... מצדיי תשב היום בערב ביך לבין עצמך ותחליט שאתה קם בשמונה וחצי... אבל שמונה וחצי זה שמונה וחצי אפס אפס!!! הבנת מה באתי לומר??

זכותך להרפות לעצמך... פרט ב"בין הזמנים" שלך... אבל הגבולות! ? הגבולות חייבים להיות הכי קשוחים בעולם!! ולמה?? כי בנקודת החולשה שלך... אם תשע זה לא יהיה תשע... זה יהיה שתיים עשרה...

האם הבנת את הנקודה העמוקה שאמרתיה פה או לא??
אני רוצה טיפה לחדד את הדברים: יש כאלו שחושבים שאם החלטתי לקום בשבע... אז זהו שבע זה שבע!!! **למה??** כי... כי יש עניין מאוד גדול לקום מוקדם בשעה שבע... **אז זהו שלא!! לא!! לא זו הנקודה!!** והההרהרה שלא!! שהרי לא איכפת לי שמחר תחליט לקום בשמונה וחצי... שיהיה לך לבריאות... **נו... אז מה כן??** למה כן כ"כ כ"כ חשוב לקום בשעה שבע? **כי כך החלטתי!!!** מאוד מאוד חשוב לי לתת כבוד להחלטות שלי!!! וזה!! זה צריך להיות קשוח נורא נוראות!!! **אני רוצה שתבין: אני אומר לך משפט מדעי אים ונורא:**

כל אותם אלו שיש להם נפילות רוחניות... למה?? למה יש להם כאלו נפילות?? אז מה שמקובל לומר... שזה בגלל שיש להם ניסיונות ופיתויים מאוד קשים... אז זהו שלא!! רק 20 אחוז מהנפילות נובעות מקושי אמיתי... כי שמונים אחוז מהנפילות זה בעיקר בגלל חולשה!!! דווקא הקושי לא היה כ"כ גדול כמו **שלא היה לו כח להתגבר**... ולאיפה נעלם הכח?? איך הוא נהיה כ"כ חלש?? פשוט מאוד: כי בהתחלה הוא החליט להתגבר. ואז הוא צפצף על עצמו ונפל. ואז הוא שוב החליט בתקיפות לעמוד בניסיון והוא שוב צפצף על עצמו ונפל... ואז לאט לאט הוא איבד אימון בעצמו... זהו... אין לי כח להתגבר!! אני לא שולט בעצמי!

והנה!!! שמונים אחוז מהנפילות הרוחניות שלנו לא נובעות מקושי אלא **מחולשה!!** מבין אדם שאיבד אימון בכח שלו!!! (זה בדיוק כמו תינוק שבוכה לא מרוב שזה כואב אלא מרוב שהוא תינוק שלא עומד בכאב) **ואין מחזירים את האימון הזה?? הדרך היא מאוד קל ופשוטה:** פשוט להחליט איזה משהו ולעמוד בזה נטו כי החלטתי!!! **אלה לך סוד:** כל יהודי חרדי שאי פעם עשה די"אטה העיד על עצמו שזו הייתה תקופה של חזיון רוחני נפלא!

אז פעם חשבתי שזה בגלל הכח הסגולי של "קדש עצמך במותר לך"... אבל לא!! ממש לא! יש פה משהו הרבה יותר פשוט. ברגע שהוא החליט אני עושה די"אטה... אני לא אוכל יותר רוג'לך... למחרת הוא הגיע לבי"כ והוא ראה רוג'לך והיה ממוזה בא לו... ובכל זאת הוא התגרר... ולמה הוא התגרר? **כי החלטתי!!!** בן אדם כזה תוך כמה ימים ספורים הצליח לשקם את האימון שלו בעצמו!! הנה החלטתי ואני עומד בזה!! ברגע שהוא התחיל להאמין שהוא מסוגל לעמוד בהחלטות שלו... אז יום אחד הוא החליט לשמור על העיניים וזה קרה!! כי הוא יודע שהוא יכול! אין לך מושג איזה תחושה נפלאה זה לאדם שמחזיר לעצמו את המנהיגות... זה בדיוק התחושה שהייתה לביבי כשהוא חזר להיות לכס ראש הממשלה... ואני לא מתבדח... כשאני ואתה לא שולטים בעצמנו אנחנו מרגישים מבוזים... כשאני רוצה לקום בבוקר וכל פעם מחדש אני מצפצף על עצמי אני מרגיש כמו ראש ממשלה מודח... אני מרגיש שאני לא המנהיג של עצמי... יש פה מישהו יותר חזק ממני... ואילו כשאני מתחיל להתרגל להחזיר לעצמי את הסמכותיות אין לך מושג איזה עושר פנימי זה!!! **שוה לנסות!!!** תעשה את זה אפילו בדברים קטנים... תכניס לעצמך לראש: אני פה בעל הבית!! אני מוודי את השלט נגד מהגב שלי... כי אני לא נגד... אני המוביל!! אני הגורל!! ובבין הזמנים זה קריטי!!! כי אם לא תתפוס את העסק קצר לדידים אתה עלול להיות הקרון השלושים ושמונה ברכבת משא מזדחלת...

אז שוב נשנן את הנקודה: בבין הזמנים אתה יכול להרפות... אתה יכול להקל על עצמך... אל תדרוש מעצמך הרבה... אבל מה שכן דרשת מעצמך תעמוד על זה עם השעון כמו יקה מיוקייק!!! בינינו... בשביל הסי'פתח... בא תחליט שאתה לומד כל לילה משעה 11.00 בלילה עד 11.20... כככולא עשרים דקות... אבל ב-11.00 אפס אפס אתה קם ועושה את זה!! ולא משנה באיזה סטואציה אתה נמצא... אני עושה ככה כי כך הוחלט בקביט שלי!!! וכן הלאה... (כל אחד בסיטואציות שלו ובהתמכרויות שלו) תעשה את זה שבועיים ותגיד לי איך הגרשת... אתה תרגיש שזה כמו ברוך שהאיר לך את כל היממה שלפני זה ואחרי זה... עשרים דקות של אדוני ראש הממשלה!!! אומרים על אסיר ציון שרנסקי שישב בציונות הסובייטי במשך שנים רבות... שאלו אותו: מה החזיק אותך? הוא ענה תשובה מפתיעה... היו לי נניח עשרים מרצפות על הרציפה... כל בוקר קמתי ואמרת: על איזה רצפות היום אני לא דורך!! זו החלטה שלי... פה אני בעה"ל... תחשוב על זה!!! זה עומק מני ים!!!

בקיצור: הייתי מגדיר את זה: זה כמו הדין של מידות ומשקלות!!! ירקן שיבא ויגיד החלטתי להקפיץ את המחירים... עד היום קילו עגבניות עלה עשר שקל... מהיום זה בעשרים שקל... יש בזה בעיה?? אין שום בעיה!! זכותנו!!! אבל אם הוא יחליט משהו אחר... במקום להעלות את המחירים... הוא ישנה את המשקל... וכשאני מגיע אלך עם חצי קילו עגבניות... הוא יעשה ככה ככה... ותכל'ס יהיה כתוב קילו במקום חצי קילו ויקח ממני "רק" עשר שקל... אה... זה?? זה **זה עוול במשקל!!!**

מה ההבדל?? למה להעלות מחירים מותר ולעשות עוול במשקל אסור??

התשובה היא: אתה יכול לנגוע במחירים... אתה יכול לשנות את השעות של הלימוד... אבל אל תגע באימוני!!! לאימוני יש **משקל** מאוד מאוד חשוב!! אתה רוצה להחליט שמהיום אתה לומד שעה במקום שעתיים... שיהיה... (יתכן שזה לא טוב... אבל עדיין יש עבירות יותר גדולות מזה) אבל להחליט שאני הולך ללמוד בעשר ולצפצף על עצמי וללכת באחד עשרה?? זה כבר לנגוע במשקל!! לא לעשות עוול באימוני שיש לי להחלטות שלי!! האימוני שלי בעצמי הוא קריטי ועבודת ה' שלי!!! **הכבוד והאימוני שאני נותן למסקנות וההחלטות שלי זה דבר שרוב גופי תורה תלויים בו.** כפי שהזכרתי מקודם רוב הנפילות הרוחניות נזקפות למי שעשה עוול במשקל האימוני שלו... שהוא התרגל לצפצף על עצמו... הרי אין אחד מאיתנו שלא רוצה לשמור על העיניים... נו... אז למה לא תמיד זה הולך?? כי אז מה והחלטתי... ממתני אני שומע בקול עצמי?? את האימוני הזה מוכרחים להחזיר!! הגיע הזמן שאני אתחיל להוכיח לעצמי שאם החלטתי משהו אני עומד בזה!! כי אני יכול... בטח שאני יכול... אם רק אתן לזה את המשקל העוצמתי והבלתי מתפשר!! קשוח קשוח!! יקה יקה!!!

שמור על מסמך יקר זה... זה יכול לקרב אותך לכס ראש הממשלה...